

175

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

ROMULUS BĂRBULESCU — GEORGE ANANIA

CONSTELAȚIA DIN APE

★★

UN EXAMEN ÎN TAIFUN

EDITATĂ DE REVISTA
ȘTIINȚĂ și TEHNICĂ

ROMULUS BĂRBULESCU - GEORGE ANANIA

CONSTELAȚIA DIN APE

★ ★

Un examen în taifun

Coperta - desen : DUMITRU IONESCU

Colecția „Povestiri științifico-fantastice"
Anul VIII — Nr. 175 — 1 martie 1962

Organizarea primului concurs internațional din țările socialiste pentru cele mai bune povestiri de anticipație

În ultimii ani literatura științifico-fantastică, oglindind mersul vieții, victoriile omului în lupta lui neîntreruptă cu forțele naturii, a cunoscut o mare dezvoltare, cîștigînd tot mai mult interesul multor milioane de cititori.

Pentru a stimula dezvoltarea pe mai departe a literaturii de anticipație și pentru a strînge și mai mult legăturile dintre scriitori și redacții, revista sovietică „Tehnika Molodioji" a inițiat organizarea unui concurs internațional pentru cele mai bune povestiri științifico-fantastice. La această Olimpiadă literară participă revistele de popularizare a științei și a tehnicii din țările socialiste.

Acest concurs se va desfășura în două etape.

Prima etapă a concursului va fi realizată, în țara noastră, de redacția revistei „Știință și tehnică" și a Colecției „Povestiri științifico-fantastice".

La acest concurs pot participa scriitori și oameni de știință, ingineri și studenți, tineri muncitori și țărani, toți aceia care iubesc și se simt atrași spre genul literaturii științifico-fantastice.

Povestirile trimise la concurs trebuie să prezinte într-o formă interesantă și atrăgătoare perspectivele strălucite ale dezvoltării științei și tehnicii, avîntul temerarei gîndiri creatoare. Aprecierea schițelor, a nuvelelor și a povestirilor primite pentru concurs va fi făcută de un juriu.

Lucrările trimise nu trebuie să depășească 20 de pagini dactilografiate (la 2 rînduri). Termenul ultim de predare este de 1 iunie 1962. Povestirile vor fi trimise în două

exemplare pe adresa: Redacția Colecției „Povestiri științifico-fantastice", Piața Scînteii nr. 1, București, cu mențiunea „Pentru concurs".

Cele mai bune lucrări vor fi publicate în Colecția noastră și premiate după cum urmează:

Premiul I	**3000 lei**
Premiul II	**2000 lei**
Premiul III	**1000 lei**
5 mențiuni	**a 500 lei**

Lucrările meritorii care nu vor obține premii sau mențiuni vor fi publicate în Colecția noastră.

Povestirile premiate de juriul nostru vor fi trimise spre examinare juriului internațional în cadrul celei de-a doua etape a concursului. Autorii lucrărilor care vor fi apreciate ca fiind cele mai bune vor fi premiați cu călătorii turistice în una din țările participante la concurs.

Aceste povestiri premiate în cadrul celei de-a doua etape vor fi publicate de toate revistele participante la concursul internațional.

Redacția nu înapoiază lucrările din cadrul concursului și nici nu trimite recenzii autorilor.

REZUMATUL

CAPITOLELOR PRECEDENTE:

Anul 2196. O explozie vulcanică nimicitoare izbucnește în apropierea Marelui Cerc de Foc din Pacific. Seismologul Atan Along, trimis să studieze la fața locului neobișnuitul fenomen submarin, piere acoperit de lavă. El mai reușește să salveze materialul științific cules.

Au trecut 58 de ani.

Tehnomecanicul Mircea Vrej primește o veste neașteptată. Naturalistul și telecinereporterul Su Mima, prietenul său, îl anunță că abisoscaful „Constelația II" va porni cu două luni mai devreme să cerceteze lanțul vulcanic submarin „Constelația din ape".

Mircea, care se pregătise de mult timp să participe la această expediție, încearcă să obțină o întrevedere cu ilustrul oceanolog Igor Svetloum — supranumit „Stăpînul stihiilor" — pentru a-i solicita primirea în rîndurile echipajului condus de el.

La începutul întîlnirii, care are loc în stația plutitoare „Pacific VII", Mircea Vrej vizionează cinedocumentarul creat de Atan Along înainte de a pieri. Apoi asistă la o experiență cu niște microorganisme necunoscute pînă atunci de știință, aduse din zona „Constelației din ape".

(Urmare din numărul trecut)

Igor Svetloum se apropie de fereastră. Rămase așa, uitîndu-și parcă vizitatorul. Pînă departe, la orizont, străluceau oglinzile nemărginitului ocean, și soarele gata de apus se reflecta în apă. Vrej așteptă.

— Nu dorești să ne plimbăm puțin ? spuse într-un tîrziu oceanologul. Mîinile lui începură să joace pe sutele de butoane albe ale unui tablou.

— Ba da, cu plăcere ! răspunse tînărul, contrariat oarecum de propunere.

Urcară mai multe trepte și printr-o trapă dreptunghiulară ajunseră pe terasa ce acoperea laboratorul. Se aflau în punctul cel mai înalt al stației de cercetare. Privirile lui Mircea rătăciră de-a lungul construcției.

Un turn conic, înalt de 300 de metri, cu diametrul de 50 de metri la bază, susținea uriașa sferă-laborator fixată în vîrful lui. În partea inferioară a turnului, pe o platformă înălțată la 30 de metri deasupra apei, fuseseră construite mai multe grupuri de clădiri — locuințele cercetătorilor. Din loc în loc, bare puternice de berilit legau marginea superioară a platformei de turn. La o distanță de un kilometru de această platformă se găsea un al doilea inel, lat și înalt de mai multe zeci de metri. El servea la menținerea stabilității construcției și era unit prin coridoare metalice și corzi ultrarezistente de corpul central. Pe inelul exterior se găseau hangarele vehiculelor maritime și aeriene, depozitele și aerogara.

Cîteva grupuri de elicoptere se roteau în aer, alcătuind tot felul de figuri geometrice.

— Se pregătesc pentru vreun program artistic ? întrebă Mircea amuzat.

— O experiență științifică ! lămuri repede Svetloum. De altfel, iată și alte aparate !

În pereții turnului se deschiseseră platforme largi, pe care erau împinse emisfere uriașe, cu concavitatea îndreptată spre cer. Dar ochii vizitatorului se ridicară iarăși spre minunatele „libelule" care evoluau deasupra lor.

— Dacă dorești să te plimbi, oceanologul zîmbi reținut, îți ofer un nou tip de rachetopter. E încă în perioada verificării și părerile dumitale de mecanic ne pot fi utile.

Mircea Vrej încuviință imediat.

După ce-i spuse că-l așteaptă la întoarcere, bătrînul coborî în laborator. Ajuns jos, se așeză în fața celui mai mare ecran din încăpere și ridică de la pupitru un microfon :

— Trimiteți rachetopterul „Y8" pe terasa DM I ! Fixați-i la fotoliu biometrele 0—4—9 ! Care vor fi caracteristicile taifunului ?

După cîteva clipe răspunse o voce clară :

— Direcția nord-vest. Intensitatea maximă, peste 42 de minute. Suprafața de manifestare — 400 km radial. S-au înștiințat toate navele intercontinentale.

Svetloum stabili un contact și pe ecran apăru imaginea directă a elicopterelor care, purtînd la bord radiodeclanșatorii furtunii, continuau să se rotească.

Din cînd în cînd, la stația de cercetare erau provocate dezlănțuiri experimentale ale naturii ; se culegeau astfel date pentru expedițiile extraterestre, încercîndu-se totodată noi tipuri de aparate.

În sfîrşit, sosi rachetopterul. Vrej cercetă o clipă cabina miniaturală — aparatul nu depăşea 3 m lungime — , apoi deschise portiera şi luă loc.

Din acest moment, bătrînul schimbă canalul de recepţie a imaginii, menţinîndu-l în ecran numai pe Vrej care pilota.

Imediat după decolarea acestuia, taifunul îşi anunţă sosirea. Aproape de soarele care atinsese orizontul se contură dunga mohorîtă a unui nor ce se lăţea cu repeziciune ; se deschisese parcă un hău prin care noaptea cosmică cobora flămîndă peste ocean. Apoi alţi nori, vineţi, tiviţi cu dantela purpurie a apusului, se uniră şi o horă nebunească prinse viaţă în înălţimi. Iar mai tîrziu, tot cerul se înveli brusc într-o haină cenuşie, care se îngroşa cu fiece secundă.

Mircea Vrej nu dădu nici un semn de tulburare în faţa taifunului. Cu mişcări precise îşi ridică aparatul la 2 000 m şi începu să descrie viraje din ce în ce mai complicate.

Vîntul se năpustea tot mai furios asupra turnului, care vibra îndărătnic şi neclintit. Bezna compactă era răscolită tot mai des de fulgerele imense. Din fundurile zării, valurile soseau în şiruri largi, lovind înspumate discul metalic al staţiei. Simultan, pe platformele care înconjurau turnul se aprinseră sute de proiectoare. În razele lor se vedea ploaia, învăluind contururile într-o ceaţă fină.

Igor Svetloum stătea nemişcat în faţa ecranului. În difuzoarele unilateral racordate îl auzea pe pilot gîfîind uşor. După o vreme însă zări pe chipul lui Vrej un zîmbet de triumf ; simţi parcă o dată cu el bucuria zborului pe noul rachetopter.

Aparatul, cu greutate redusă, era purtat ca o jucărie de răsuflarea vîntului năprasnic, iar stabilitatea cerea de la pilot o măiestrie deosebită. Dar Mircea stăpînea acum aparatajul de bord ; oceanologul îi admiră îndemînarea.

Cînd taifunul atinse gradul de intensitate maximă, Svetloum apăsă din nou cîteva butoane şi în aceeaşi secundă „Y8" se prăvăli în ape. Ţintuit prin curele de fotoliu, Vrej se rostogolea o dată cu rachetopterul părăsit de motor. În curînd erau în voia valurilor. Pilotul încercă să ia legătură cu staţia de cercetare, dar apelurile lui rămaseră fără răspuns. Atunci bătrînul îl văzu încruntat, verificînd cu migală comenzile.

Ploaia cădea într-un văl neîntrerupt. Mircea lucra la lumina tubului cu neon din cabina strîmtă. Schimbările neaşteptate de poziţie îl stînjeneau. Începu să respire din ce în ce mai obosit. Igor Svetloum, care-l urmărea cu aviditate, recomandă la microfon :

— Urmăriţi diagramele biometrelor !

Surprinse la Mircea o licărire de triumf şi-şi dădu imediat seama că pilotul a remarcat avaria. Acolo, la o bornă de contact, conductorul se scurtcircuitase. Remedierea dură

cîteva secunde. Motorul porni și „Y8" săltă vuind pe coama unui val către cerul apropiat. Bătrînul rămase o clipă gînditor și, întrerupînd toate legăturile, spuse scurt:

— Stingeți furtuna!

Marile emisfere de pe platformele turnului se rotiră în axe. Antenele prinseră viață, lungindu-se pe verticală. Apoi rețelele filamentelor metalice deveniră incandescente. Undele emise se scurseră prin antene în spațiu, ridicîndu-se către nori. Cerul se aprinse instantaneu. Sub acțiunea undelor se produse un fulger uriaș, urmat de îndată de un tunet care domină toate celelalte glasuri ale furtunii. Apoi alt tunet și altul. Particulele de apă ale norilor se transformară în vapori supraîncălziți și se împrăștiară în cîteva minute. O ceață ușoară coborî peste ocean; licăriră primele stele, iar Luna apăru la orizont.

Svetloum își întîmpină oaspetele pe terasă.

— Ei, cum a fost?

— Mi-a plăcut! răspunse Mircea.

Oceanologul surîse în felul său reținut, numai cu buzele.

— Am avut și o avarie! continuă Mircea. Fără însemnătate! Dar am tras o spaimă...

Igor Svetloum știa că glumește și se întrebă în ce împrejurări și-ar putea pierde într-adevăr cumpătul omul frumos și puternic din fața lui.

— Să mergem la cină! propuse el. După aceea, dacă nu ești obosit, vom face o vizită la Observatorul șapte, ultima noastră stație de adîncime. Mă întîlnesc și cu Su Mima, care mi-a solicitat o întrevedere. De acord?

— De acord!

*

Observatorul șapte, de forma unei sfere, adăpostea opt încăperi dispuse poligonal. Fiecare cameră dispunea de cîteva ferestre-telescop, prin care, cu ajutorul aparatelor, se studiau adîncurile cufundate în beznă. Peste tot plutea o liniște desăvîrșită; pînă și automatele dispuneau de izolatori fonici.

— Priviți cu atenție! șopti Igor Svetloum, aducîndu-și însoțitorii în fața unui ecran. Să facem, ajutați de acvatelevizіune, o mică incursiune!

În cameră se aprinse un bec albastru. Bătrînul manevră o pîrghie; pe ecran se perindară culmile abrupte ale fundului oceanic aflate la opt kilometri sub ei. Apoi se contură o ancoră uriașă, de care era prins un cablu tot atît de impresionant, care dispărea spre suprafață.

— Sistemul de ancorare a stației! explică Svetloum. Unele cabluri depășesc 11 000 de metri. De ele sînt prinse nervuri elastice, care susțin aceste panouri mari pe care le vedeți. Panourile absorb căldura apei dacă aceasta depășește plus 55°. Adevărul este că maximele de tempera-

tură au atins abia vreo 300° pînă acum, lucru explicabil prin prezența bacteriilor termoabsorbante de deasupra vulcanilor și pe care noi, Vrej și cu mine, le-am studiat astăzi.

Su Mima notă totul — se întîlnise cu Svetloum pentru a-și scrie reportajul științific —, apoi întrebă:

— Cum v-au parvenit bacteriile?

— Am înregistrat o mică explozie în regiunea „Constelației", după care abisoscaful de serviciu a „pescuit" la 9 000 m adîncime un fragment de euclaz. În fisurile acestuia am găsit microorganismele.

— „Constelația" nu se vede de aici? întrebă Mircea Vrej.

— Ba da, cu ajutorul convertizoarelor speciale de ultrasunete!

Igor Svetloum se îndreptă spre un fel de telescop cu obiectivul orientat către o placă translucidă. Ecranul se lumină imediat, apoi păru că se stinge: se stabilise legătura cu exteriorul. Pe o apă de raze tremurătoare se schițară cîteva linii imprecise.

— Iată pentru ce este necesară prezența omului în abisoscafele de cercetare! exclamă bătrînul. Automatele nu ne vor da niciodată precizări amănunțite despre lanțul vulcanic, la fel cum nici un convertizor de ultrasunete din lume nu poate capta o imagine clară a „Constelației". Ceea ce vedeți aici este fosa „Viteaz". Un munte înalt de 500 m despărțea fosa în două părți pe longitudine. Iată și marginile prăbușirii produse ulterior. Acum să dăm intensitate maximă aparatului. Așa! Aveți în față imaginea „Constelației din ape"!

Hăul păru că-și destramă cîteva clipe bezna. În fundul fosei, departe, licăriră șase luminițe simetrice, aducînd cu forma unei stele de mare.

— „Constelația din ape"! șopti Vrej.

Luminițele tainice tremurau necontenit, cu o irezistibilă atracție. Ca și înainte, la vizionarea jurnalului lui Atan Along, Mircea se simți apăsat de semiobscuritatea încăperii.

— Erupțiile nu pot fi urmărite cu ajutorul imaginii? întrebă dînsul.

— Nu. „Constelația" se zărește atunci ca o singură pată albă. Acum, erupția, care manifestă un caracter ciclic, se află în perioada de stagnare. Abia peste 10 zile va izbucni din nou. Tot mai multe fapte ne obligă să credem că acești vulcani comunică chiar cu materie fierbinte din părțile inferioare ale simei. După cum știți, în legătură cu folosirea acestor energii din miezul planetei, s-au purtat o serie de discuții la Consiliul planetar pentru problemele energeticii. De altfel, studierea și captarea lor constituie sarcinile principale ale expediției noastre.

Su Mima termină de notat.

— Şi acum, Su, zise oceanologul, să coborîm la minele subacvatice ca să te poţi documenta pentru articolul proiectat. Nu vrei să ne însoţeşti, Mircea?

— Ba da! Numai să aduc din cabină ceva care vă interesează.

Peste un sfert de oră se găseau toţi trei într-un abisoscaf de exploatare. Mircea purta sub braţ o casetă albastră, bine cunoscută cinereporterului.

„Aparatul!" gîndi acesta surprins. „Descoperirea lui Mircea! Oare a terminat experimentările?"

Coborîrea nu dură mult timp. Igor Svetloum se opri la intrarea galeriei principale. În stînga se profilau clădirile din durolit ale centrului administrativ. Minele acestea, vestite în lumea întreagă pentru producţia lor, erau situate la 400 kilometri de „Constelaţia din ape", în regiunea unor întinse zăcăminte de cupru, nichel şi feromangan. Metoda de lucru, nu prea complicată, se baza pe efectul descărcărilor electrice la mari presiuni. Maşinile de exploatare dispuneau de scheme de descărcare cu mare capacitate şi de aparate declanşatoare mobile, cu ajutorul cărora dislocau blocurile pe care le ridicau la suprafaţă. Acolo exista o staţie plutitoare de recepţie, care trimitea minereurile pe continent.

Aparatul pătrunse în galerie, înaintînd de-a lungul semnalizatoarelor de marcaj. Un automat lumină brusc abisoscaful, înregistrîndu-i indicativul de control. Spre deosebire de Vrej, Su Mima care mai fusese aici, ştia că astfel se procedează cu toate navele care intră în mină.

Un convoi de transportoare încărcate le blocă trecerea pentru un timp, după care îşi reluară cu viteză sporită drumul. Au mers astfel mulţi kilometri. Naturalistul şi Vrej îşi dădură seama că se depărtau mereu de intrare, coborînd prin coridoare oblice spre nivelele inferioare.

Pe neaşteptate, oceanologul îndreptă aparatul într-un puţ vertical, care se termina cu o trecere îngustă şi înaltă.

— Din astfel de abataje se extrage minereul! explică el, întorcîndu-se spre cei doi. Su, te interesează o demonstraţie?

— Da!

Svetloum apăsă cu repeziciune butonul. Pe ecrane licări un fulger prelung, luminînd intens pereţii netezi din jurul lor. Urmară noi şi noi descărcări într-o succesiune din ce în ce mai rapidă. Se auzi scrîşnetul rocii sfărîmate. Cu ajutorul unui dispozitiv special, blocul secţionat a fost scos afară din peretele galeriei. O avalanşă de bolovani se rostogoli din toate părţile, acoperind abisoscaful. Peste tabloul de comandă apărură şuviţe de fum cu miros greu.

Bătrînul tresări vizibil.

— Surpare şi scurtcircuit! Ce neplăcută surpriză...

— Cum, am rămas aici? întrebă Su Mima.

— Da, şi din păcate nu putem comunica nimănui. Nimeni nu ştie că ne aflăm aici, iar oxigenul ne poate ajunge cel mult 10 ore.

Naturalistul îl privi pe Vrej şi-l văzu liniştit. Aşadar, el nici nu bănuia că bătrînul greşise. Trecerea le fusese înregistrată de automatul de la intrare care, dacă ei n-ar fi trecut înapoi, peste cinci ore ar fi dat alarma. Voi să spună acest lucru, dar gîndul fulgerător că Svetloum ştia şi el foarte bine toate acestea îl opri. Se petrecea ceva neobişnuit, despre care Su Mima nu ştiu ce să creadă. Oceanologul nu putea să greşească. Atunci o făcuse conştient. In ce scop?

— Există aici un aparat de emisie cu ultrasunete, dar nu ne poate folosi la nimic. Straturile de rocă de deasupra noastră, ca şi apa oceanului, au densităţi variate, astfel incit ultrasunetele staţiei noastre relativ slabe se pierd, absorbite de mediul pe care-l străbat. Trebuie să încercăm o degajare. Dar fără repararea instalaţiei n-o să putem...

Mircea Vrej, încruntat, plecase fruntea. Svetloum tăcu şi-l privi lung încercînd să-i ghicească gîndurile. Tînărul ridică imediat capul.

— E nevoie de adaptări speciale ca să putem ieşi?

— Nu... nu cred! Oceanologul continua să-l fixeze: Nici nu ştiu concret ce trebuie întreprins...

„Ba ştie!" gîndi Su Mima. „In tinereţe a fost tehnomecanic! Il încearcă pe Mircea? Acum ar trebui să-şi folosească acesta descoperirea! Ce surpriză ar fi!"

Vrej îşi dezbrăcă haina, scoase dintr-o cutie de intervenţie o grămadă de instrumente şi aparate, deschise caseta albastră şi se apucă de lucru.

Igor Svetloum, cu chipul inexpresiv, îl trase deoparte pe Su Mima. Ei doi se cunoşteau de multă vreme; telecinereporterul, naturalist excelent, era consultat adeseori în colectivul oceanologului asupra problemelor dificile de fiziologie a organismelor din zona abisală. De aceea, el nu resimţea nimic din sfiala lui Mircea în faţa marelui savant.

— Spune-mi, Su Mima, nu ţi-e teamă?

— Nu. De ce să-mi fie? doar îl avem pe Vrej, unul dintre cei mai buni tehnomecanici ai promoţiei sale! Pentru el este un fleac să ne scoată de-aici!

— Ai nervi tari! surîse Svetloum, trecîndu-şi mîna peste chelie. Cînd ţi-ai făcut ultimul control psihologic?

— Prin februarie. Am suit medicii într-un acvaplan şi i-am rugat să mă asiste la o vînătoare subacvatică liberă. Mi-au dat la cerere patru rechini, din care am spintecat trei. Ultimul o luase la fugă...

— Rechini?! În jurul „Constelaţiei din ape" trăiesc asociaţii bacteriene extrem de interesante... Ascultă, Su! Ştii

că expediţia anterioară a semnalat în preajma vulcanilor trei specii de peşti necunoscute? În orice caz, sînt mai puternici decît rechinii... Nu cred că te-ai încumeta să-i ataci fără acvaplan!

— Cine ştie! Dacă i-aş întîlni vreodată... Dar asta nu se poate, doar în zona „Constelaţiei din ape" accesul e interzis. Numai dacă s-ar organiza o expediţie specială! Mă interesează foarte mult natura bacteriilor de care vorbeaţi! În orice caz, enigmele lanţului vulcanic sînt legate de multe ramuri ale ştiinţei. Eu cred că expediţiile de cercetare ar trebui să ia şi naturalişti!

Su Mima se opri şi aşteptă.

Igor Svetloum zîmbi iar imperceptibil. Aluzia lui Su Mima dovedea obişnuita-i nerăbdare. Fusese propus să participe la aceste cercetări, dar deocamdată nu i se comunicase nimic. „Este un excelent naturalist. A luat parte la nenumărate expediţii suboceanice şi extraterestre. Totuşi nu e sigur că va fi primit. Mai trebuie să-şi dea votul un singur membru al «Constelaţiei II»; or, acest de-al şaselea n-a fost ales. Să-i spun? Nu! Îi voi comunica totul la timpul potrivit. Nu strică să-şi antreneze răbdarea".

Oceanologul îşi ridică sprîncenele, apoi se încruntă, derutîndu-şi astfel interlocutorul:

— Merge treaba, Mircea?

— Nu prea uşor, dar merge!

Din glasul tînărului răzbătea o nuanţă care-l făcu atent pe Svetloum. Dar el nu mai întrebă nimic. Reporterul prinse şi el acea nuanţă şi se bucură, dîndu-şi seama că prietenul său îşi va folosi descoperirea.

Aşa trecură 40 de minute, într-o tăcere desăvîrşită. Oamenii se adînciseră în gîndurile lor. Igor Svetloum îşi trecea palmele peste chelie cu un gest mecanic, aproape obosit.

— Aici, în această galerie surpată, ne aflăm cam în aceleaşi condiţii care există şi în punctul „Constelaţiei din ape"! exclamă el pe neaşteptate. Expediţiile de cercetare ar avea alte şanse de reuşită dacă ar putea comunica permanent cu suprafaţa. Atunci totul ar fi limpede şi mai puţin dificil. Undele radio sînt absorbite de apă. Singurul mijloc de legătură rămîn ultrasunetele, dar „Constelaţia" emite ea însăşi un flux ultrasonor. M-am gîndit de nenumărate ori la aceste lucruri! Ştiu, dragă Su, că şi tu le cunoşti foarte bine. Dar rezolvarea lor e atît de dificilă, încît a devenit pentru noi o obsesie. Ce-i de făcut? Ştii doar că ultrasunetele îşi modifică intensitatea în funcţie de mediul străbătut. Deasupra lanţului vulcanic, apa conţine foarte multe elemente în suspensie, care sînt etajate după greutatea lor. Densitatea straturilor creşte o dată cu adîncimea, ceea ce

face ca ultrasunetele trimise spre suprafață să se piardă prin absorbție. Singurul remediu al acestei dificiențe este lansarea la diferite adîncimi a unor balize automate, care să amplifice emisiunea ultrasunetelor, transmițîndu-le mai departe. Dar lucrurile nu se opresc aici. În jurul adîncimii de 12 000 metri — kilometrul 12, cum îi spunem noi —, vibrațiile ultrasonore ale „Constelației din ape" sînt atît de puternice, încît produc „un amestec" de microparticule, a cărui densitate se schimbă necontenit, derutînd astfel comunicațiile cu suprafața. Expediția dispărută s-a lovit de acest necruțător „kilometru 12", iar balizele lansate pe drum nu i-au mai folosit la nimic...

— De ce nu folosiți pentru comunicare un „tun ultrasonor", care să străbată prin toate straturile? propuse Su Mima.

— Ultrasunetele „Constelației din ape" ar bruia comunicarea, întocmai ca la radio, cînd două posturi se suprapun. Trebuie să știi că aceste ultrasunete își schimbă necontenit intensitatea și gama de frecvențe.

Mircea își îndreptă spatele, ștergîndu-se pe mîini de restul substanțelor izolatoare.

— Poate că ar trebui construit un aparat cu autoreglare, care să-și modifice permanent intensitatea fluxului ultrasonor după densitatea schimbătoare a mediului, sugeră el.

— Un astfel de aparat a și fost găsit! răspunse oceanologul. Se află în experimentare. N-a dat încă toate rezultatele scontate.

Vrej zîmbi. Își îmbrăcă haina și se apropie de pupitrul de comandă. Răsunară declicurile comutatoarelor, după care ecranul principal al navei se lumină, transmițînd o imagine cunoscută.

— Aveți legătura cu „Pacific VII"! anunță tehnomecanicul, atît de firesc, ca și cînd lucrul acesta era așteptat de mult.

Su Mima privi spre ecran.

— Eram sigur că-ți vei folosi aparatul! rosti el simplu, întorcîndu-se spre oceanolog ca și cum ar fi așteptat și explicarea comportării ciudate a acestuia.

— De unde vorbiți? îi întrerupse unul dintre tehnicienii stației, apărînd pe ecran.

— De la administrația minelor subacvatice! răspunse Svetloum. Nu s-a ivit nimic nou?

— Nu, nimic!

— Mulțumesc!

Ochii savantului sclipeau neobișnuit cînd îi strînse mîna lui Vrej.

— Cum ai reușit?

— Ştiam că problema comunicaţiilor este punctul nevralgic al expediţiei. V-am urmărit îndeaproape lucrările. Muncesc de şase luni împreună cu un colectiv de prieteni pentru a rezolva această problemă. Aparatul a fost denumit teleultrason. Nu l-am experimentat încă destul ; dumneavoastră mi-aţi oferit pe neaşteptate un prilej, luîndu-mă cu abisoscaful. Acum, teleultrasonul aparţine echipajului pe care-l conduceţi.

Oceanologul clipi, de parcă n-ar fi dorit să i se citească gîndurile.

— Iar rezolvarea tehnică e următoarea, continuă pilotul. Cînd fluxul ultrasonor trece prin straturile cu fragmente de rocă în suspensie, el produce un ecou slab, care se întoarce la emiţător.

— Da, ecoul este captat şi acţionează printr-un circuit de reacţie asupra semnalului emis, întărindu-i sau slăbindu-i intensitatea. Dar sensibilitatea captatoarelor de ecou trebuie să fie fantastică !

— Eu am folosit un sistem de amplificatoare moleculare. Semnalul emis de captator nu intră direct în circuitul oscilant al generatorului, ci este amplificat în prealabil de etaje cuantice. *

— Dragă Mircea, dă-mi voie să constat totuşi că ultima dumitale profesiune şi-a lăsat şi aici o amprentă.

— Care ?

— Ţi-a plăcut să ne serveşti surpriza într-un „spectacol" regizat, în care am făcut fără voie pe actorii !

Bătrînul rîse din toată inima, împreună cu Vrej. Su Mima schiţă un zîmbet care-i dispăru imediat :

„Am făcut-o pe actorii ? ! Eu n-am fost «actor» ! Într-adevăr, Mircea a oferit surpriza teleultrasonului cu «artă... scenică». Dar Igor Svetloum ?... Pentru ce a avut o comportare atît de ciudată ? Pesemne a provocat conştient avaria abisoscafului...".

— Dragă Su, i se adresă oceanologul. Nu pomeni încă în articolul tău despre cele întîmplate. Să procedăm şi noi ca Mircea ! Ei, şi acum să ne întoarcem !

CAPITOLUL VI

Un articol alarmant

Bărbatul trînti un pumn grozav pe birou, se încruntă, privi hîrtia într-un mod curios şi mormăi printre dinţi :

---

* *Etaje cuantice :* montaje care utilizează elemente multipolare cuantice, bazate pe fenomenul de emisie de unde electromagnetice de către moleculele substanţei excitate *(n.r.).*

— Nemaipomenit! Ai citit articolul?

Celălalt, un om pirpiriu, cu ochii pe jumătate închişi, dormita în fotoliul larg. Răspunse nepăsător, ridicînd din umeri:

— Su Mima l-a scris...

— Su... Imposibil! Absurditatea asta? Auzi! strigă el tot mai agitat.

— N-aud! răspunse omul cu un efort şi-şi întinse picioarele scurte. N-aud nimic, mai ales cînd insulţi.

— Cotidianul nostru nu va putea publica niciodată asemenea mostre pseudoştiinţifice! Nu va putea! Vrei să fiu arătat cu degetul ca un secretar ştiinţific novice?

— Ţi-am mai spus că n-am citit!

— Chiar dacă n-ai citit, trebuie să-mi dai dreptate!

— Îţi dau!

— Nu cumva te îndoieşti?

— Cum să mă îndoiesc dacă te aprob fără să fi citit articolul?

— Mda...

Secretarul trecu la locul său şi colaboratorul din fotoliu aţipi. Dar nu se scurseră nici două minute şi pumnul lovi iar biroul.

— Auzi, fantezistul! Ce imaginaţie necontrolată! „De pe fundul Pacificului, de la 14 km adîncime se ridică neîncetat cea mai fantastică ameninţare pe care a cunoscut-o omenirea de-a lungul întregii sale istorii."... Cine poate fi de acord? Cine?

— Da, da... Sînt de acord! mormăi celălalt.

— Eşti de acord? Atunci luaţi-vă de mînă şi treceţi voi în locul meu! Eşti de acord? Şi cu ce, mă rog? „Cinci vulcani erup cu intermitenţă pe fundul oceanului". Bun! „Conurile lor se înalţă necontenit spre suprafaţa apei". Perfect! Se înalţă! Ei, şi? Ascultă însă ce bîiguie afurisitul mai departe: „Dacă nu s-ar fi luat măsuri urgente, Oceanul Pacific ar fi fiert ca o oală pe foc!" Auzi?

— Aud! Oala dă în foc...

— E o... Ia ascultă articolul! Ascultă!

Aplecat asupra televizofonului, secretarul chemă nervos:

— Alo, Pierre! Redă-mi banda TM 065, indicativ 4-29!

Închise legătura şi se adresă colaboratorului:

— Te rog să fii atent. Să-ţi dai şi tu părerea.

Omul pirpiriu se întinse şi căscă zgomotos.

Mnemocentrala lansă cîteva semnale luminoase şi imediat răsună vocea robotului:

— Citesc articolul cinetelereporterului Su Mima, articol intitulat „De la Pompei şi Herculanum la «Constelaţia din ape»":

„Erupțiile vulcanice submarine n-au putut fi studiate temeinic decît spre sfîrșitul deceniului 8 al secolului al XX-lea, cînd pe harta oceanografică a lumii își făcuseră apariția încă 127 de vulcani activi.

Unul dintre evenimentele importante ale cercetărilor subacvatice a fost primul Congres oceanologic din anul 1958.

Dintre problemele științifice discutate atunci voi aminti :

Ipotezele referitoare la apariția apelor oceanice în urma activității vulcanilor, și nu prin condensarea vaporilor din atmosferă ; comunicările asupra complicatelor procese din zona magmei subcrustale ; ipotezele despre izvorul energiei termice a pămîntului ; teoriile asupra existenței la 5—8 km sub fundul oceanic a unor imense depozite de materii prime minerale și existența pe fundul oceanelor a unor zăcăminte inepuizabile : concrețiunile de feromangan, cobalt, nichel și cupru * ; în sfîrșit relatările despre prezența în oceane a bacteriilor barofile și a altor microorganisme rezistente chiar la presiuni de 1 000 de atmosfere.

După congres, cercetările zonelor oceanice profunde au înregistrat o dezvoltare rapidă. Prima expediție abisală de lungă durată a executat-o marele batiscaf sovietic care a cercetat și fosa Kurile-Kamceatka la 10 340 m. Tainele vieții submarine începuseră să se spulbere".

— Ei, ce spui ? se interesă secretarul întrerupînd lectura. Începutul e didactic și monoton !

— Însă foarte bun pentru cei neinițiați și pentru cei care au mai uitat cîte ceva ! replică imediat colaboratorul, pe care somnolența îl părăsise.

Secretarul apăsă din nou pe buton :

„Existența unor insule constituite din material vulcanic dovedește că erupțiile pot avea loc și pe funduri maritime. Exemplul clasic de apariție a unor asemenea insule îl constituie Ferdinandea, creată de erupții în 1831 între Sicilia și Pantelaria la 32°8'30" latitudine nordică și 12°42'15" longitudine estică și care se va scufunda pentru a reapărea mai tîrziu de cîteva ori".

— Datele științifice le-ați verificat ?

— Te cred ! răspunse secretarul. Atît ne-ar mai lipsi !

„Erupțiile submarine produc fenomene specifice, mai ales cînd au loc în apropierea țărmurilor. În urma exploziei se transmit în apă unde longitudinale cu viteza de 1 460 m/s, egală cu viteza sunetului. Undele seismice ridică valuri pînă la 130 m înălțime. Catastrofele ce însoțesc aceste erupții sînt cunoscute. Voi aminti aici de una relativ recentă, despre care

* Batiscafele moderne au descoperit pe fundul oceanelor concrețiuni de feromangan, cobalt, nichel și cupru, a căror origine rămîne încă necunoscută *(n.a.)*.

s-a crezut o vreme că este direct legată de apariția «Constelației din ape» :

3 aprilie 2196! Marele Cerc de Foc al Pacificului ne aducea surpriza unor erupții submarine nemaiîntîlnite. Valurile au traversat oceanul, măturînd obstacolele din cale. Cutremure violente au distrus așezări omenești. Insule au dispărut; altele s-au transformat în arhipelaguri. Temperatura apei a atins atunci plus 34°. Fenomene electromagnetice și furtuni violente au bîntuit acea parte a Oceanului Pacific. Vulcani vechi și noi au intrat în erupție. Cercetînd aceste fenomene, și-a găsit moartea celebrul seismolog Atan Along; numele lui a fost dat insulei create de vulcanul Djang".

— Începe totuși să devină interesant!

— „Un an mai tîrziu abisoscaful «Obi» determină în punctul 11°20'9" latitudine nordică și 142°11'5" longitudine estică o fosă adîncă de 14 200 m. Pentru oceanologi a fost o adevărată surpriză. Aici se aflaseră înainte două fose, la numai 3 km una de cealaltă: «Challenger II» — 10 900 m și «Viteaz» — 11 034 m. Cea mai mare adîncime fusese considerată pînă atunci această din urmă fosă, descoperită în 1958 de vasul sovietic «Viteaz». Aici e cazul să amintim de celebra navă sovietică «Viteaz» ale cărei cercetări au influențat serios studierea ulterioară a Pacificului.

Iată doar cîteva dintre descoperirile făcute atunci de acest vas expediționar. A măsurat pentru prima dată adîncimea unor fose de peste 10 kilometri: în Kurile-Kamceatka 10 382 m; în apropierea Capului Johnson, în groapa Filipinelor 10 497 m, iar în groapa Tonga 10 841 m. Pescuitul la cele mai mari adîncimi pentru vremea aceea a fost realizat tot de «Viteaz», care scoate în plasă de la 10 360—10 710 m în fosa Marianelor șase specii de viețuitoare, printre care și holoturii; de la 7 587 m, în fosa Japoniei, cercetătorii au prins în plasă un Careproctus amblystomopsis.

Era peștele prins la cea mai mare adîncime.

Cercetările oamenilor sovietici încununau astfel descoperirile făcute anterior de vasele expediționare «Challenger II», «Galathea», «Bird» și «Calypso».

Dar vestea adusă de «Obi» era emoționantă mai ales prin faptul că puțin mai tîrziu, în locul semnalat, a apărut lanțul vulcanic submarin «Constelația din ape». Noi cercetări au demonstrat că aici avusese loc o prăbușire impresionantă, cu diametrul de 82 km. Am arătat că s-a presupus existența unei legături între erupția din anul 2196 și această prăbușire; ulterior, ipoteza a fost infirmată. Erupția acestor vulcani prezintă o serie de caracteristici, cu totul neobișnuite. Cea mai pregnantă dintre ele este, desigur, emisia continuă de ultrasunete. Ultrasunetele sînt unul dintre cele mai mari obstacole în calea cercetării nemijlocite a «Constelației».

Lor se datorește, după toate probabilitățile, dispariția sondelor teleghidate și a abisoscafelor robot în zona adîncimii de 12 000 m.

Analizele au dovedit că erupția vulcanică se manifestă lent, fără explozii, cu intermitențe și intensități maxime la aproximativ trei luni. Cum se explică atunci ultrasunetele? Nu se știe nimic precis. Elementele aflate în suspensie în apa oceanului intră în vibrație, distrugînd orice corp care depășește pragul kilometrului 12.

Ultrasunetele captate cu ajutorul unor convertizoare speciale au dat o imagine de-a dreptul fantastică a lanțului vulcanic: un cerc luminos central, cu diametrul de peste 70 km, este înconjurat de alte cinci cercuri mai mici, dispuse simetric. Totul seamănă într-adevăr cu o constelație.

Fundul fosei se ridică necontenit.

Toate acestea au dus la construirea unei stații permanente de cercetări «Pacific VII». La patru ani după izbucnirea erupției a fost numit conducător al observatorului oceanologul Igor Svetloum".

— Istoricul „Constelației" este prea cunoscut pentru cititori. Din cauza lungimii, articolul plictisește.

— Dar nu uita, replică omul cel pirpiriu, toate astea sînt necesare unui articol științific!

— Științific!? Ascultă mai departe!

— „Trimiterea sub ocean a unor complexe automate n-a dat rezultatele dorite. Încercările de foraj și comunicații pe sub fundul oceanic au eșuat și ele. În această situație, cel care trebuia să rezolve toate problemele rămînea tot omul. Aplicarea cu succes a descoperirii făcute de a cincea expediție astrală a dus la construirea unui nou tip de abisoscaf. Este vorba de acoperirea navei cu oberoniu, metal care reflectă total vibrațiile și care a fost găsit pe Oberon, satelitul lui Uranus. Deși dispunea de un asemenea abisoscaf, prima expediție a dispărut fără urmă, transmițînd de la kilometrul 12 un ultim și senzațional mesaj. Focul din adîncuri a strîns în brațele lui monstruoase pe șase dintre cei mai buni oameni de știință contemporani: oceanologul Sinii Teci — conducătorul expediției și unul dintre cei mai străluciți reprezentanți ai generației tinere; Inna Svetloum, pilotul abisoscafului — fiica ilustrului savant Igor Svetloum; remarcabilul mineralog Hans Aal; George Lan — medicul echipajului; Zung Tanar — inginer tehnomecanic și Mart Mund — renumit geofizician.

Toți acești eroi au pierit, și astfel principalele enigme ale «Constelației din ape» nu numai că nu s-au clarificat, ci chiar și-au mărit numărul.

Să nu uităm că au mai existat cazuri cînd erupții de mare intensitate au nimicit așezări omenești. Astfel, acum

24 de veacuri, Vezuviul a îngropat sub cenușă orașele Pompei și Herculanum !

Acum situația este mult mai gravă. De pe fundul Pacificului, de la 14 km adîncime, se ridică neîncetat cea mai fantastică amenințare pe care a cunoscut-o omenirea de-a lungul întregii sale istorii."

— Poftim ? Ai auzit ?

— Aici ai dreptate ! Su Mima pornește de la date științifice precise, dar ajunge la concluzii absurde.

— Stai să auzi finalul !

— „Ipotezele savanților noștri sînt în impas. Revolta stihiilor îngreunează din ce în ce mai mult cercetările. Vom asista la reeditarea multiplicată a erupției din anul 2196 ? Solicităm răspunsuri precise din partea oamenilor de știință ! Va trebui să luptăm. Aici se cere acțiune ! Lumea terestră să se pronunțe !"

— Asta-i tot !

— Ne vom face de rîs... !

— Sigur ne facem de rîs ! Nu putem provoca panică pe baza simplelor bănuieli ale unui fantezist ! Oamenii sînt liberi să emită tot felul de ipoteze, dar asta nu înseamnă că trebuie să le și publice ! Și tocmai în paginile noastre !

— Iar Su Mima nu e la prima lui boroboață ! decretă colaboratorul pirpiriu, părăsind, în sfîrșit, fotoliul.

— Nu mi-ai spus nimic nou, mormăi secretarul. Dă-mi legătura cu el !

CAPITOLUL VII

Cei șase

La etajul I al blocului, Mircea se opri în dreptul unei uși, pe al cărei panou argintiu se putea citi : „Su Mima — naturalist, telecinereporter și cineast subacvatic".

Robotul casnic îi anunță vizita. Naturalistul se grăbi să deschidă.

— Intră !

Mircea îl urmă în camera de lucru, cercetîndu-l atent. Ce i s-a mai întîmplat ? Așteptă ca Su Mima să-i explice, dar acesta se trîntise într-un fotoliu, își încrucișase brațele pe piept și, cu ochii în tavan, tăcea.

„Hm ! — gîndi Vrej. Cuta dintre sprîncene i s-a adîncit ! E furios ! Dacă mai încep și eu cu... În sfîrșit, să sperăm că nu voi fi zvîrlit în ocean !"

— Ascultă, Su !...

— Ce să ascult ? N-ascult nimic ! Am dreptate ! N-am exagerat ! „Constelația din ape" reprezintă pentru noi un pericol real. Asta-i sigur !

— Fii ceva mai clar!

Naturalistul începu să se plimbe cu pași mărunți.

— Am scris articolul despre „Constelație" !

— Și ?

— Și... nu mai sînt telecinereporter !...

— Ți-ai înaintat demisia ?

— Nu ! M-au sfătuit să-mi aleg altă profesiune...

Observă că Vrej nu pare de loc surprins.

— Mi-au dat să înțeleg că nu-i mai interesează colaborarea mea.

— Și bine au făcut...

Su Mima sări ca un pește pe uscat. Mircea ridică nevinovat din umeri :

— Dacă nu-ți controlezi informațiile !...

— Informațiile ?

— Cînd pleacă expediția ?

— Cum cînd pleacă ! Peste două zile !

— Ai văzut ? Află că peste două luni ! Igor Svetloum mi-a spus că nu e vorba acum decît de o experiență. Iar tu ai confundat-o cu plecarea expediției ! M-ai obligat să părăsesc scena... cu o minciună... cu...

Mircea ar fi dorit să fie și mai tăios, dar expresia de pe chipul prietenului său îl opri :

— Am venit aici cu două luni mai devreme.

Su Mima căzu din nou în fotoliu. Abia după un timp i se auzi vocea șoptită, în care tremurau toate sentimentele prieteniei :

— Iartă-mă, Mircea ! Să mă sfîșie în apă primul cașalot dacă... Mircea, îmi ești prieten ! Sfătuiește-mă cum să pot participa și eu la expediție... Ajută-mă !

Părăsind cu ușurare rolul ingrat pe care-l jucase, Vrej se năpusti la el, îl ridică fără efort deasupra capului și îi spuse simplu :

— Plecăm amîndoi în expediție !

Bucuria lui, îndelung stăpînită, răbufni brusc. După ce Su Mima fu aruncat la loc în fotoliu, unde rămase fără glas, Mircea execută o piruetă, își desfăcu brațele și strigă din toate puterile :

— Plecăm !

Se postă în fața naturalistului, își umflă pieptul și declamă :

— „Da, te înfrunt ! spre mine te opintești în van,
Și știu că ești mai tare, sălbatic uragan,
Dar îndrăznesc acuma să-ți spun în față : nu !
Mă voi opri din cîntec cînd te-i opri și tu" *.

---

* *Ovidiu* : „Tristele", elegia a XI-a. Tălmăciri de E. Camilar *(n.a.)*.

Su Mima, încă neîncrezător, mai întrebă o dată pe un ton de student poznaș :

— Ești... ești sigur că echilibrul meu psihofizic nu s-a ...asta...

Mircea rîse zgomotos.

— Vino-ți în fire, o, Nemrod al mării ! Atunci eu ce să mai spun ? Ieri, „Stăpînul stihiilor" s-a hotărît să mă supună la două probe. Și eu habar n-aveam ! M-a trimis în timpul taifunului cu un rachetopter pentru „a-l încerca". A defectat aparatul și, pe cînd căutam avaria, el îmi urmărea reacțiile cu ajutorul biometrelor. Iar accidentul din mină a fost provocat tot de dînsul. Astfel am trecut fără voie și prin „focul" tehnomecanicii ! Mi-a mărturisit adineauri că dorise să mă verifice pentru a fi luat în echipajul celei de-a doua expediții. Ei bine, experiența mea cu teleultrasonul a reușit, iar ilustrul oceanolog a hotărît să mă ia la bordul „Constelației II". Cît despre tine, m-a întrebat foarte simplu : „Pe cine ai propune ca naturalist al expediției ?" „Pe Su Mima !" i-am răspuns. „Pe Su Mima ! Comunică-i !" Știi cum este regulamentul ! Mai aveai nevoie de un vot. Așa că, după ce am fost ales în echipaj, a trebuit să-mi dau și eu consimțămîntul.

Naturalistul se văzu obligat să admită că cele auzite sînt adevărate.

— Mul... mulț... mulțumesc, Mircea ! Pe toți rechinii oceanelor... mi se pare că m-am emoționat ! M-am *mîlbîii*... Asta... da !

— Dragă Su, mă bucur mult că mergem împreună !

Su Mima deveni imediat altul :

— Dacă-i așa, hai să ne închipuim cum arată fauna abisală la 10 000 m !

Mircea zîmbi :

— Nu prea înțeleg legătura dintre...

— Cum, nu-ți dai seama ? Extraordinar ! Dă-mi o armă electrică de 600 de volți și un acvaplan de adîncime și în patru ore ți-arunc afară mai mulți pești decît poate prinde un pescador ! strigă naturalistul, a cărui făptură măruntă începu să se agite, în timp ce ochii îi luciră jucăuși.

— Ei, știu ! Îți place vînătoarea subacvatică...

— Dacă-mi place ? Sînt un pasionat ! Am organizat și un concurs în preajma turnului. M-au recunoscut drept recordman. Ce vrei, adusesem la suprafață doi cașaloți, fără a mai socoti și măruntișul ! Iar adversarii mei s-au vînzolit doar pentru șase coșuri de scrumbii !

Su Mima rîse copilărește și zgomotos.

— Îmi închipui totuși că la 10 000 m fauna e atît de rară încît...

— Rară ? Privește, te rog !

Scoase repede dintr-o casetă un fotodisc, îl introduse în aparatul de pe birou şi acoperi ferestrele. Pe ecran apăru imaginea unui monstru de aproape opt metri, cu o gură gigantică, înconjurată de un roi de antene luminescente. Ochii roşii, bulbucaţi licăreau lateral.

— Ce zici de „frumuseţea" asta? Ichtyosaurienii şi mesosaurienii de acum două sute de milioane de ani sînt jucării pe lîngă el. Ehei, şi încă nu-i nimic! „Peştişorul" acesta a avut ghinionul să mă întîlnească la 8 800 m!

— Stai, stai, îl întrerupse Mircea Vrej. Asemenea exemplare au fost întîlnite la această adîncime? Extraordinar! Fauna abisală este în general destul de redusă ca volum. Ce explicaţii poţi aduce?

— Nici o explicaţie! Această faună există! Pînă cînd ştiinţa va lămuri acest mister să trecem mai departe... Mai am o minunăţie de să zboare balena! Iat-o!

Se ivi un fel de disc cu marginile zdrenţuite, înţesate de tentacule. În partea superioară, mult bombată, se desenau marginile gurii cu trei şiruri de dinţi luminoşi.

— Sauropterigienii mezozoici au fost handicapaţi! Tentaculele astea mi-au înhăţat pe dibuite acvaplanul, cu intenţia de a-l face tocătură.

— După fotodiscul tău s-ar părea că animalului îi lipsesc ochii...

— De altfel, nici nu are ce face cu ei în bezna de la 10 000 m.

— Ce fel de vînător eşti dacă şi orb animalul te-a putut înhăţa?

Su Mima nu mai răspunse.

Încăperea se umplu iar de lumină.

— Îţi poţi închipui ce ne mai aşteaptă? urmă naturalistul. Eşti uimit! Desigur, ştiinţa n-a cunoscut pînă azi asemenea specimene. Dar cîte forme de viaţă din mări şi oceane au părut absurde pînă cînd descoperirea lor le-a confirmat existenţa! Adu-ţi aminte, cărui om de ştiinţă nu i s-ar fi părut bizară descrierea unui peşte cu „picioare"? Dar peştele cu forma capului asemănătoare unei feţe de om? Aceste două exemplare au fost găsite tocmai prin 1960, la începutul cercetărilor submarine amănunţite. Ultimele date, cele ale abisoexpediţiei anterioare, semnalează prezenţa unor peşti necunoscuţi, clasificabili între rechin şi caşalot şi încărcaţi cu electricitate ca nişte condensatoare. Aşa că vezi cîte vom avea de făcut! Pentru mine personal, uciderea directă a acestor rarităţi e o adevărată catastrofă. Obişnuiesc să le filmez înainte cît mai mult timp cu putinţă, căci o asemenea documentare devine apoi nepreţuită. De aceea cinematografia subacvatică mi se pare şi mai interesantă decît vînătoarea.

— După cîte văd, apa e pentru tine un mediu la care te-ai adaptat complet ! zîmbi din nou Mircea. Abia scăpat de îndatoririle cotidiene, te și retragi acolo !

— Foarte adevărat ! Probabil că am și început să devin nelipsit tabloului vieții abisale.

— Și nici n-ar fi exclus ca într-o viitoare enciclopedie să citim, alături de ichtyosaur și ichtyornis, despre specia... ichtyo-Su ! Dar s-a făcut tîrziu ! Trebuie să trec și pe la ceilalți.

Naturalistul zîmbi cu toată fața :

— Te însoțesc. Nu i-am mai văzut nici eu de ieri !

La geofizicianul și gravimetristul Arno Patterini le deschise o femeie de aproape 40 de ani, înaltă, cu mișcări grațioase.

— Ada Patterini — Mircea Vrej ! făcu naturalistul prezentările. Unde e Arno ?

— Vă așteaptă ! răspunse Ada. Poftiți !

În pragul încăperii, Su Mima se întoarse către pilot cu un gest de tăcere. Înconjurat de cei opt copii, cu spatele spre ușă, geofizicianul vorbea ceva unui puști neastîmpărat care, așezat pe genunchii lui, deschisese ochii mari, a uimire.

— Și spui că celelalte povestiri istorice le-ai înțeles ?

— Da, tăticule ! Dar pe cele cu războaie n-am reușit să le pricep. La ce foloseau războaiele ?

— Vezi, Nicol, nu întotdeauna toți oamenii au avut de toate ca azi. Au existat timpuri cînd unii trăiau în huzur, iar alții în mizerie. Cei bogați și-au adunat averile prin asuprirea și exploatarea celor săraci, prin jefuirea altor popoare cu ajutorul războaielor. Pînă cînd cei săraci și-au dat seama că ei sînt mai mulți și mai tari. Și așa au pornit lupta împotriva bogaților, pe care i-au învins.

— Asta înțeleg ! Dar dacă unii aveau mai mult, de ce luau tot ei de la cei săraci ? Trebuie să fi fost oameni tare răi. Și astăzi, dacă oamenii cei răi nu mai există, de ce se scrie despre războaie ?

— Pentru ca voi, cei mici, să prețuiți mai mult viata de acum și să vă străduiți, atunci cînd veți fi mari, să faceți copiilor voștri un trai și mai fericit.

Su Mima scoase o exclamație de încîntare și îndată se întoarseră cu toții spre el.

— În orice caz, din Nicol va ieși un om adevărat ! remarcă Mircea, salutîndu-l pe gravimetrist.

— Permite-mi să te felicit pentru admiterea dumitale la expediție ! rosti acesta.

— Mai trebuie să felicitați pe cineva ! spuse pilotul. Din echipaj va face parte și naturalistul, cineastul și vînătorul subacvatic Su Mima. În timpul liber va scrie reportaje ! Mi-a mărturisit că se pregătește să devină telecinereporter ! În special după încheierea ciclului său de articole științifice...

Nesesizînd ultima ironie, Patterini se bucură din inimă. Copiii îl înconjurară pe naturalist și-l rugară să le povestească despre aventurile sale de vînătoare. După ce-i urmări cu privirile, Arno se întoarse spre Vrej.

— Iartă-mi indiscreția! Ești căsătorit?

— Nu! Adică... nu încă!

— Faci rău! Privește copiii — nu e aceasta una dintre cele mai frumoase meniri ale omului pe pămînt?

— A, să nu încerci să-l contrazici! interveni naturalistul. Nu vei reuși! De un an întreg mă sfătuiește să mă însor. Numai că la mine e mai greu. Și nu pentru că n-aș iubi viața de familie. Nu! Dar în orice moment o vînătoare fatală...

— Nu e chiar așa simplu! îl întrerupse Mircea. Idealurile omenirii nu pot fi realizate fără urmași. Trebuie să rămînă cineva după noi pentru a ne desăvîrși aceste idealuri preluate sau neterminate.

— Bravissimo! exclamă Patterini.

— Te-a corupt! strigă Su Mima și continuă să povestească copiilor despre aventura sa cu delfinii din Marea Neagră.

— Spune-mi, te rog, reluă geofizicianul, nu cumva ești în posesia fotodiscului cu ultimul dumitale rol?

— Ba da! Vă trebuie?

— Am întreaga colecție cu rolurile pe care le-ai creat. Le păstrez alături de fotodiscurile familiei. Hai să ți le arăt!

— Stai! interveni pentru a doua oară naturalistul. Pericol! Nu accepta nici în ruptul capului!

— Nu înțeleg! rosti nedumerit Mircea, în timp ce Patterini și soția sa izbucneau în rîs.

— Tinerețe, tinerețe! mormăi Su Mima. Știi cîte fotodiscuri are? Două sute cincizeci și opt! Și nu poți scăpa pînă nu le vezi pe toate. Acum mai dorești?

— Mai mult decît adineauri!

— Să trecem dincolo! îl invită gravimetristul, în timp ce vînătorului subacvatic i se ascuțise fața ca unui delfin. Ada, servește ceva acestui incoruptibil!

...După o oră, Mircea și telecinereporterul urcau către etajul cinci.

— M-a impresionat Patterini! mărturisi proaspătul pilot și tehnomecanic al expediției. Știi cu cîtă căldură mi-a vorbit despre familia lui? Îi va veni greu să se despartă.

— Și dacă nici noi nu ne mai întoarcem?

— În nici un caz nu va regreta că a plecat! Mi-a spus pe cînd îmi arăta portretele: dacă pier, are cine să-mi continue munca...

— Numele dv., vă rog! răsună în aceeași clipă glasul robotului casnic.

— Lasă prostiile, că sîntem cunoscuţi! se burzului Su Mima. Anunţă că doi vizitatori aşteaptă la uşă.

— Regret, dar medicul, psihiatrul şi cosmobiologul Nyass Umbo nu poate primi momentan pe nimeni.

— Ia ascultă, în ce uzină ai fost fabricat?

— Marca aparatajului meu poartă seria 01234 şi numele Uzinelor de automate „Aurel Vlaicu" din Bucureşti.

— Ei bine, vom mai sta de vorbă cu constructorii de acolo! ameninţă naturalistul. Ar trebui să scoată din voi piesele care vă dau putinţa unei comportări atît de nepoliticoase. Anunţă imediat lui Nyass că Mircea Vrej şi Su Mima stau şi discută aici cu tine, cînd de mult ar fi trebuit să-ţi spargă centrala şi să-ţi scoată fumurile din cap!

— Mircea Vrej este aşteptat. Al doilea vizitator nu poate fi însă primit. Dispoziţiile...

— A-a-a-a! Înnebunesc! Cheamă-l numaidecît pe Nyass! Hm! Bietul Nyass nici nu visează prin ce primejdie i-a trecut „protejatul"! Altminteri trebuie să ştii că blîndeţea şi calmul acestui om au ajuns proverbiale printre prieteni. De pildă, odată...ă-ă-ă...

— Ce s-a întîmplat odată? întrebă Mircea, uimit de această subită ezitare.

— S-a... hm!... întîmplat că... Ei, vînam împreună cam pe lîngă Canare. Am... hm... am pierdut cîteva clipe direcţia de tragere şi m-am electrocutat destul de serios la braţe. Ştii, nu mi-ar fi nici astăzi necaz, dar la mijloc nu erau decît doi prăpădiţi de rechini! Fusesem predispus să fiu înghiţit cît ai zice... hm!... dacă nu era Umbo. Trebuie să-ţi mai spun că Nyass Umbo descinde dintr-o familie de medici africani. Trei generaţii! Şi toţi doctori! Interesant, nu? S-a născut undeva în centrul Africii... A, dar iată-l! Dragă Nyass, îţi prezint pe noul nostru colaborator!

Ochii mari şi negri ai africanului luciră de plăcere. Îşi strînseră puternic mîinile, după care medicul îi invită să intre.

— De ce colaboratorul „nostru"? îl întrebă el pe naturalist. Participi şi tu la expediţie?

Su Mima ridică din umeri:

— Aşa a hotărît Igor Svetloum.

După care se opri în faţa robotului, privindu-l vînătoreşte:

— Ah, dacă l-aş fi întîlnit sub apă... Îl învăţam eu cum să se poarte!

— Mi s-a raportat! Ai insultat!

Antropologul privi după prietenul său, care se grăbise să treacă dincolo, şi adăugă pentru Mircea Vrej:

— Cu un asemenea arţăgos, fundul oceanului va fi transformat într-un uriaş cimitir...

În camera de alături se afla o fată tînără, cu ochii ușor migdalați și părul negru. Ea se ridică în întîmpinarea oaspeților, întinzîndu-le mîna :

— Doina Lan !

Mircea Vrej o salută fără a-și ascunde surpriza. În lucrarea prezentată lui Igor Svetloum folosise comunicatele ei referitoare la apariția lanțului vulcanic submarin „Constelația din ape". De altfel, îi cunoștea reputația bine stabilită printre vulcanologi, iar pe fratele său, George Lan, dispărut cu expediția anterioară, îl avusese coleg de institut.

— Aici erai, Doina ? întrebă neobositul naturalist. Țin să te anunț că adîncurile își trăiesc ultimele clipe de mister. La ora actuală formulez programul cibernetic pentru calcularea numărului de unități Q* ce așteaptă în pîntecele vulcănașilor de sub noi. Dragii de ei ! Își închipuiseră, pesemne, că am și renunțat la luptă. Ei, poftim ! Ce părere aveți ? Va trebui să le răspundem așa cum merită. Eu zic să-i provocăm ! A ! Am uitat să-ți spun, particip și eu la expediție ! Sau ai și aflat ?

— Su, ce te face atît de exuberant ? zise fata.

— Nu, nimic... Gata ! se domoli el, dîndu-i lui Mircea prilej să cugete la ciudățenia faptului că toți vînătorii, fie subacvatici, fie „de noutăți", au un mare debit verbal.

Pe cînd se așezau în fotolii, Nyass Umbo își termina convorbirea cu Doina :

— După cum ai văzut, între ramurile științei există încă decalaje. Nu mai departe decît acum două săptămîni discutam și cu Igor Svetloum această temă. Pornisem de la planurile dispozitivului suplimentar de protecție a abisoscafului ; ne trebuia o substanță aderentă pentru plăcile izolatoare și n-am găsit nici una care să reziste la temperaturile înalte. Igor Svetloum a făcut o singură remarcă : „Nyass, neglijarea amănuntelor aparent neesențiale în progresul societății e o greșeală. Dacă chimiștii ar fi căutat mai de mult substanța noastră, am fi fost scutiți acum de o muncă în plus. Tot astfel dacă secolul al XX-lea descoperea ceva pentru creșterea părului, eu, care mă joc cu stihiile, n-aș fi fost nevoit să renunț la plăcerea de a le înfrunta fără cască protecțională !" Și-și arătă cu un gest expresiv chelia.

Cînd rîsul se potoli, Doina se apropie de Vrej :

— Doream de mult să facem cunoștință. Am asistat la ultimul dumitale spectacol și nu pot spune că nu regret schimbarea aceasta a profesiunii. Spune-mi, te rog, îți place atît de mult marea ?

---

* Q — unitate de măsură energetică, reprezentînd 293 000 de miliarde kWh. Pentru producerea unei asemenea cantități de energie ar trebui să lucreze încontinuu timp de 100 de ani 170 de centrale electrice gigantice de tipul celeia de la Kuibîșev *(n.r.)*.

— Marea ?... Da, mult ! Liniştea, măreţia ei în furtună m-au urmărit încă din copilărie.

Doina şovăi o clipă :

— Acum două seri şedeam cu Igor Svetloum pe terasa turnului. „Omul îşi învinge mereu durerile — mi-a spus el. Dar urmele acestor dureri rămîn în conştiinţa noastră pentru totdeauna". Atunci l-am văzut copleşit de durere şi am înţeles că aparenta lui răceală ascunde un suflet care simte şi se zbuciumă intens. Aplecat peste balustradă, a privit îndelung apele oceanului care-i răpiseră fiica, pilot pe nava precedentă...

Mircea nu găsi ce să răspundă.

— Speranţa regăsirii celor dispăruţi este absurdă ! urmă fata cu un tremur în glas. Se împlinesc aproape 11 luni de la această imersiune. Trecînd de pragul ciudat al kilometrului 12, abisoscaful n-a mai răspuns la apeluri. Poate i s-a defectat sistemul antibatic.* Dar cel mai probabil este că l-a acoperit lava. Întocmai ca pe Atan Along...

Doina îşi muşcă uşor buzele, şi mîinile îi căzură. Discuţia se întrerupse. Robotul casnic anunţă venirea lui Arno Patterini şi a lui Igor Svetloum. Cei doi salutară, după care oceanologul se interesă, retrăgîndu-se cu pilotul :

— Vorbeai despre expediţie ?

— Da ! confirmă Vrej, privindu-l lung, încă sub impresia celor aflate de la Doina Lan. Am discutat despre dumneavoastră, noii mei prieteni.

— Sper că ai început să ne cunoşti mai bine.

— Da ! Într-un astfel de colectiv...

— N-avem nimic deosebit, replică imediat bătrînul.

— Iar eu sînt încredinţat de contrariul !

— De ce ?

— „Constelaţia din ape" îşi va apăra cu străşnicie tainele. Numai un colectiv de oameni ca dv. i le va putea smulge. Sînteţi oameni pe care nu se poate să nu-i admiri. De pildă Doina Lan, care este tot atît de curajoasă ca şi fratele ei George...

— Crezi că Doina merge cu noi numai pentru a-l regăsi pe George ?

— Nu, sînt convins că nu ! De altfel cunosc multe dintre realizările ei ca om de ştiinţă !

— Am ales-o dintre cei cinci candidaţi propuşi, deoarece nu putem uita rezultatele strălucite obţinute în cercetările vulcanologice efectuate de ea pe Venus. Concluziile la care a ajuns studiind interdependenţa fenomenelor vulcanice pe cîteva planete ale sistemului solar au avut un larg răsunet printre geofizicieni şi vulcanologi.

---

* *Sistem antibatic* — sistem ce asigură automat echilibrul presiunii interne a abisoscafului în funcţie de presiunea mediului înconjurător (noţiune fantastică — *n.a.*).

— Știu ! Am consultat și eu aceste studii.

Su Mima se apropie de dînșii strălucitor de mulțumire :

— Nu veniți la concertul nostru ? Umbo ne-a pus la dispoziție întreaga magnetofonotecă !

— Ba da, cu plăcere ! În acest moment muzica poate tălmăci gîndurile și sentimentele tuturora ! spuse pilotul.

— Mai ales că vă pot oferi și un Murfatlar vechi de două secole ! completă Nyass. Ce doriți să ascultăm ?

Svetloum se întoarse către Doina și fata ghici că ea trebuie să aleagă. Se așeză încet, coborîndu-și pleoapele :

— La început, cînd abia se născuse, Pămîntul s-a rotit prin neguri fără capăt, în mișcarea încă dezordonată și confuză a materiei. Abia tîrziu, peste zeci de mii de milenii, țărmurile au prins a se sfărîma sub valurile mărilor. Treptat, în acest zgomot monoton a apărut însă ceva, ca o scînteie nedeslușită. Viața ! Într-un timp uimitor de scurt ea a copleșit întreaga planetă. Și iată prima rachetă lansată de comuniști zvîcnind imperios către înălțime. Omul pornea să cucerească îndrăzneț infinitul. În Cosmos, amenințarea înghețată și oarbă este mai grea decît uraganele. Dar cutezătorul nu-și pierde dorul, ci-l făurește !...

— Dacă-l lovește noaptea haină, piere-n lumină !...

— Dar omul are aripi ! Aripi să poarte visul departe...

— Tot mai departe...

— Viață din moarte !

Ochii lui Igor Svetloum rămăseseră aceeași taină de nepătruns. Numai genele Doinei tresăriră într-o străfulgerare și se deschiseră în scîntei de lacrimi.

Antropologul aduse benzile și le fixă în aparat :

— Vladimir Orkeatov — „Rapsodia astrală" !

Solemne, grele, primele note bătură în șase inimi ca într-o singură inimă.

CAPITOLUL VIII

Universul tăcerii

De obicei misiunea pilotului pe navele mari nu este dificilă, conducerea efectivă a acestora căzînd în sarcina automatelor. Vrej își dădea însă seama că pe bordul „Constelației II" îndatoririle lui se complicau. Constructorii creaseră o orientare extrem de rapidă a navei, dar tot pilotul era obligat să găsească în anumite momente soluția ce ar fi putut asigura revenirea la suprafață.

De aceea postul C.N.S.* al abisoscafului se afla într-o în-

* *Post C.N.S.* — post de coordonare a navigației subacvatice *(n.a.)*.

căpere specială din proră. Pe ecranele lui eliptice se transmiteau necontenit imaginile lumii exterioare.

...Peste tot lumini, pîrghii, butoane. Un mecanism genial, complex, care crea un sentiment de siguranță și de mîndrie în același timp.

Mircea își pipăi din nou centura costumului special, albastru, terminat în jurul gîtului cu un guler metalic. Se aplecă ușor înainte scrutînd încordat ecranele.

Dar ecranele rămîneau negre, ca și noaptea adîncurilor, compactă, de nepătruns. Apăsător de încet, batimetrul înregistra adîncimea : 7 800... 7 880... 7 900... de metri.

Aici, în universul tăcerii și al întunericului, nava cădea fantomatic, sub impulsurile ritmice ale motorului. Pilotul își surprinse respirația obositoare și se gîndi o clipă că-i este frică. Frică ? Își goni gîndurile ciudate și zîmbi stînjenit.

Își aminti de pasiunea cu care studiase construcția abisoscafului și cîtă încredere căpătase în complexul aparat. Fulgerător revăzu în minte „Constelația II", cu forma ei de creion bine ascuțit, avînd doar la mijloc un inel mai gros care apăra convertizoarele circumecranului din cabina centrală. La nivelul cabinei lui, plasată spre proră, existau două hublouri. Pereții metalici asigurau securitatea abisoscafului chiar și la presiuni de 20 000 de atmosfere. Peretele exterior era acoperit cu aliajul din oberoniu, care reflectă ultrasunetele. La pupă se aflau cele cinci duze ale motorului reactor și orificiul hexagonal al pistonului antibatic. Lateral au fost construite canalele de emisie și recepție pentru comunicații. Deși s-au luat toate măsurile posibile, pupa reprezenta totuși cea mai sensibilă parte a navei.

Tot la pupă, dar în interior au fost instalate motoarele complicate ce deserveau multilateral abisoscaful. În apropiere se aflau camera-ecluză, compartimentul acvaplanelor și magazia de alimente, toate dispuse simetric în jurul pilonului central.

Fiecare dintre cele trei cabine era formată din două sfere rotitoare, pentru păstrarea poziției, indiferent de mișcările vasului. La postul C.N.S. se ajungea printr-un coridor înclinat, iar dincolo, spre proră, se găsea zona marelui agregat al electrodezintegratorului. Descărcările electrice ale acestei mașini colosale aveau o intensitate de zeci de milioane de milioane de amperi și produceau coloanele de plasmă care, pulverizînd magma, făceau ca abisoscaful să poată înainta prin orice obstacole.

În încăpere intră Su Mima. Mircea își goni imaginile, surprinzînd și pe chipul bunului său prieten aceeași încordare nemărturisită.

— Cum te simți ?

Își mușcă buzele. Stupidă întrebare! Îi scăpase fără voie. Su Mima privea cu toată atenția aparatele din jur. Răspunse după cîtva timp:

— Ca la-nceputul fiecărei expediții: puțină emoție, lupta cu amintirile... Și trebuie să știi că amintirile astea sînt de-o încăpățînare nemaipomenită...

Pilotul își întoarse privirile la pupitrul de comandă.

De ce i-au revenit în minte toate plecările din expedițiile la care participase? Parcă niciodată nu fusese atît de încordat ca acum și parcă niciodată nu-și amintise cu atîta forță de chipul acela frumos, înconjurat cu bucle albe, de zîmbetul liniștit și încurajator și de mîna aceea puternică ce flutura întotdeauna o batistă albastră!

— La ce te gîndești?

— La mama și la batista ei albastră!

— Acum cîțiva ani, spuse deodată Su Mima, ne-am întors din niște cercetări cosmice! Fuseserăm opt! Pe Pămînt am ajuns numai trei! Eu, Mitka Bod și Anda... Anda era o fată curajoasă, cu părul blond și ochii mari, negri și blînzi. Ne-am despărțit pe Cosmoportul central. Atunci n-am avut îndrăzneala să alerg după ea și să-i spun: Vrei să mergem prin viață, mai departe, împreună? După un an a plecat într-o nouă expediție. Azi am aflat că s-a-ntors...

În acel moment, ecranul secundar se lumină, conturînd chipul prelung al lui Igor Svetloum:

— Ceva neobișnuit?

— Nimic! răspunse repede Mircea Vrej. Coborîm în linie dreaptă deasupra „Constelației".

— Retransmite pe ecranul cabinei centrale toate datele! Păstrează viteza. La 9 000 m oprim!

Pilotul era încă surprins de mărturisirea neașteptată a bunului său prieten.

— Cum o chema pe fată? întrebă el, fără să se întoarcă.

— Pe fată? Anda... Nu-i așa că e un nume frumos? Anda...

Su Mima făcu repede cîțiva pași, apropiindu-se de unul dintre ecranele negre. Privi încruntîndu-se. Și, fără nici o legătură, adăugă:

— Alerg în cabina lui Igor Svetloum.

Mircea nu-i mai răspunse.

... 8 240... 8 250... 8 270 m.

În cabina nivelului doi, printre aparatele în funcțiune se desena gura trapei de la postul C.N.S. De după spătarele fotoliilor răsăreau capul Doinei și acela al lui Patterini. Amîndoi își priveau concentrați pupitrele.

Nyass Umbo intră în încăpere și se apropie de fată:

— N-ai obosit?

— Nu!

— Peste un sfert de oră oprim. Dacă vrei, te poţi odihni. A, am uitat! Am comandat bucătarului-robot o cină bogată.

Doina aprobă, înclinîndu-şi capul, apoi mărturisi deodată:

— Cel mai mare pericol pentru prima expediţie a fost, desigur, cîmpul ultrasunetelor.

— Nu mă pricep decît aşa, în general, spuse medicul.

— Nava noastră este mult mai perfecţionată. Cu toate astea, chiar şi o fisură de un angström * ar permite ultrasunetelor să ne distrugă în cel mult două minute. Închipuieşte-ţi! „Constelaţia I" avea o cuirasă de trei ori mai subţire.

— Şi crezi că din cauza acestei cuirase...

— Da! Pentru că nu-mi pot imagina din ce altă cauză ar fi pierit!

— Cuirasa de oberoniu** nu poate fi distrusă decît prin explozie sau lovire, interveni geofizicianul din mijlocul aparatelor sale, şi aceste ipoteze sînt aproape excluse în condiţiile „Constelaţiei din ape". Explozii nu sînt, iar posibilitatea unei ciocniri pare absurdă.

Întorcîndu-se spre Patterini, Doina Lan îi spuse:

— Modificările din frecvenţa ultrasunetelor pot produce...

— Nu ştiu ce urmări vor avea. Ştiu numai că...

— Numai ce? interveni Umbo.

— Cred că vom fi zgîlţîiţi zdravăn!

— Te referi la vibraţii?

— Da! Totul depinde de elementele aflate în suspensie dincolo de kilometrul 12!

— Cînd s-a construit cuirasa care conţine un aliaj de oberoniu, nu s-au putut îndepărta total şi vibraţiile astea? întrebă cosmobiologul.

— Nu prea! Oglinda de oberoniu nu reflectă complet ultrasunetele. De aceea... Ei, dar ce se petrece cu Su Mima?

Prin trapa care dădea în cabina lui Svetloum se auzea vocea naturalistului:

— Sîntem la aproape 9 km adîncime şi nici o vietate nu şi-a făcut apariţia! Adevărat ghinion! Hai să spun că emisiunea asta continuă de ultrasunete a distrus orice urmă de viaţă! Mă rog! Dar cum rămîne atunci cu relatările primei expediţii care indicau prezenţa unor animale necunoscute adaptate acestui mediu? Parcă s-ar fi trimis o depeşă-fulger, care a invitat toate lighioanele să dispară...

Nyass Umbo urcă treptele spre intrarea în cabina superioară.

— Şi cum suna depeşa? întrebă Igor Svetloum.

— Abisoscaful „Constelaţia II" va trece în ziua de 10 iulie

---

* *Angström* — unitate de lungime întrebuinţată în spectroscopie, de mărimea 1/10 000 dintr-un micron *(n.a.)*.

** *Oberoniu* — element cu proprietăţi speciale, găsit pe unul dintre sateliţii lui Uranus (noţiune fantastică — *n.a.*).

a anului 2253, între orele 7 și 12 pe traseul indicat. Vînătorul subacvatic Su Mima însoțește expediția. Zona cuprinsă între coordonatele x — y se declară zonă periculoasă! Nu răspundem de accidentele mortale!

Cosmobiologul, care auzise tirada „vînătorului", izbucni în rîs.

Conducătorul expediției se apropie de ecranul ce înconjura cabina ca un inel negru:

— Răbdare, Su Mima, răbdare! Cu răbdarea treci marea! Pentru dorințele tale cinegetice fauna este întotdeauna foarte săracă. Dar, răzgîndindu-se să mai adauge ceva, trecu în fața televizofonului central.

Nyass Umbo pătrunse în cabină. După cîțiva pași se opri. „Ce ciudat! Păstrez și acum înfrigurarea cu care am pășit prima oară aici. Iată! În mijlocul încăperii se înalță ca o coloană — ce unește podeaua cu plafonul — turnul central al comenzilor. Pe el sînt fixate ecrane mari și mici, terminate cu un minuscul pupitru de dirijare. Un birou fix și un fotoliu adînc (în care stă comandantul expediției) completează singurul mobilier din încăpere. Dar ceea ce impresionează cel mai mult este circumecranul lat de trei metri. Cu ajutorul lui se poate «vedea» în permanență tot ceea ce există în apele oceanului pe o distanță de 150 metri în jurul navei".

Vocea lui Igor Svetloum îi întrerupse gîndurile.

— Arno! Ceva neobișnuit?

— Nu! Radioactivitate slabă. Indicii gravitaționali neschimbați. Frecvența ultrasunetelor în ușoară creștere. Intensitatea a urcat la limita calculelor făcute de dv.

— Doina?

— Vă aduc îndată concluziile.

Chiar atunci se auzi și vocea pilotului:

— Nouă mii de metri! Opresc!

Cu un șoc ușor, nava abisală rămase nemișcată.

— Adunarea! Transmit la suprafață observațiile. Masa și două ore odihnă obligatorie! Apoi, întorcîndu-se, se adresă lui Nyass Umbo: Nu există nici o metodă pentru a tempera nerăbdarea „vînătorilor"?

— Ne aflăm în fața unui caz incurabil!... Psihiatrul ridică din umeri amuzat.

Prefăcîndu-se că n-a auzit nimic, Su Mima își agăță cinediscul de centura lată a costumului, le întoarse spatele și începu să se plimbe de-a lungul ecranului întunecat.

— Mircea! Luminile!

Pe ecran apărură în același timp mai multe dîre strălucitoare și prelungi. Păreau lame rotunde de pumnal împlîntate în bezna lichidă din jurul lor.

— Vom fi reperați cu exactitate de pe „Pacific VII".

— Fără îndoială, răspunse Arno Patterini, făcîndu-și

apariția în urma fetei care aducea fișa observațiilor. Înainte însă de a ajunge la Igor Svetloum văzu pe ecran ceva care o obligă să strige:

— Su Mima! A sosit vînatul!

Nyass Umbo se repezi în partea cealaltă a cabinei, acolo unde naturalistul, transformat în cineast, filma zorit. Pe ecran apăruse un exemplar ciudat al faunei abisale. În jurul său iradia o lumină verzuie. Pe corpul turtit orizontal cădea un plan vertical ceva mai scund. Între unghiuri, străluceau ca două mingi galbene ochii. Deasupra, două fire lungi și flexibile oscilau prin apă ca două bice. Sub bot, animalul avea o pungă albicioasă. Înaintea gurii i se prelungea o „vergea" lucitoare cu vîrful ramificat, iar coada cenușie i se estompa în ape.

Dihania se apropie încet de abisoscaf. Lumina ochilor ei deveni vie. O scînteie violetă izbucni din vîrful „vergelei", lovind aparatul.

— Toată lumina! comandă Svetloum.

Punga alungită de sub maxilar începu să se umfle ca un balon alb și monstrul căscă gura. Cavitatea bucală, enormă, era căptușită sus și jos cu lamele subțiri, între care se distingeau două rînduri de puncte roșii, ca niște urme de ventuze.

— Specie necunoscută între rechin și cașalot! strigă naturalistul. Este o apariție surprinzătoare. Existența acestui specimen în fauna submarină de aici rămîne pentru mine o enigmă.

Monstrul se răsuci cînd pe o parte, cînd pe alta. Planul orizontal i se prelungea în unghi ascuțit spre coadă, părțile lui laterale aducînd cu o membrană zdrențuită pe care mii de tentacule subțiri, negre se mișcau continuu. În lungul balonului ventral se desena o linie îngustă, luminoasă.

Hidosul reprezentant al faunei abisale continua să se zbenguie cu mișcări viguroase, ajutîndu-se cu coada și prin unduirea corpului care avea peste 15 m lungime.

— Su Mima, ce mai poți adăuga? întrebă Igor Svetloum.

Nu-i răspunse nimeni! Naturalistul nu se mai afla printre ei!

— Părăsirea navei interzisă! strigă șeful expediției.

Prea tîrziu! Din făgașul oval al navei țîșnise un acvaplan fuziform, cu prora transparentă și două aripioare scurte. Părea o jucărie năstrușnică. Din duzele posterioare ieșeau gaze la mare presiune.

— Cam nedisciplinat! Vînătorul l-a biruit pe naturalist! se încruntă „Stăpînul stihiilor". Comunicați-i să revină la bord!

Dar Su Mima rămase mut și surd la apeluri.

(Continuare în numărul viitor)

Tiparul executat sub com. nr. 21.319 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare & editor Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodylu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala)

Abonamentele la revista „Ştiinţă şi Tehnică" şi la colecţia de „Povestiri ştiinţifico-fantastice" se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituţii şi de la sate, secţiile de difuzare a presei, precum şi de către factorii şi oficiile poştale.

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ - PREŢUL 1 LEU

• MARTIE 1962